

IK REFLECTEER ZONDER GEZIEN TE WILLEN WORDEN

A penny for your thoughts. Vrij vertaald: wat denk je? Nog vrijer vertaald: wat denk je over mij? Een van de efficiëntste manieren om kostbare tijd te verliezen is je constant afvragen wat andere mensen van je denken. Ik ben daar dan ook grotendeels mee gestopt, tenzij ik me ervan bewust ben dat ik domme dingen gedaan of gezegd heb. Een mens hoort zich te ontwikkelen en te streven naar wijsheid. Desondanks is onwetendheid soms beter voor je welzijn. Daarom probeer ik dergelijke voorvallen, noem ze flaters of onhandigheden, zo snel mogelijk te vergeten of me in te prenten dat het gebeurde niet echt gebeurd is. Dat het een illusie was. Beter voor de gemoedsrust en het zelfvertrouwen.

Spiegel je niet aan mij, want ik heb geen logisch brein. Als iets zonneklaar is, zoek ik de schaduw op. Ik sluit niets uit, tenzij ik alles uitsluit en zelfs het evidente uit het oog verlies, terwijl ik inzoom op nuances. Wat iedereen gezien heeft, ontgaat me. Details zijn voor mij, in vergelijking met de grote lijnen, zo oneindig veel interessanter.

Ik denk maar redeneer niet. Ik heb geen reden om te redeneren. Omdat ik geen redenaar ben. Ik praat wel graag maar niet om iemand te overtuigen en ik argumenteer vloeiend zonder meningen te willen beïnvloeden. Een leidersfiguur ben ik allerm minst maar dat reduceert me daarom niet automatisch tot volger. Mijn geest is vrij, dartel en ondeugend. De enige leiding die ik nodig heb is afleiding. Hoe groter en machtiger de gezaghebbende, hoe meer zijn kleine kantjes me zullen opvallen. Dat is een intern verdedigingsmechanisme dat ervoor zorgt dat mijn brein niet bezoedeld wordt. Mijn verstand laat zich niet vastketenen. Boei me maar want het boeit me niet.

Verbeelding is mijn grootste rijkdom. Mijn hoofd is een gigantisch grote kast volgestouwd met 1.001 speelgoedjes. Meestal zit ze zo vol dat ik ze met de beste wil van de wereld niet gesloten krijg. Zo ben ik min of meer genoodzaakt om voeling te houden met mentale struikelblokjes, dartele droomdraaitollen, handvaten waar geen springtouw aan vast te knopen valt, lolsoldaatjes met gedachtegeweertjes, moppentrommels, piekerpoppen en fantasieerbeertjes. Doorgaans moet ik er een paar dingen uitgooien om de kast weer dicht te krijgen. Pas dan kan ik je mijn aandacht schenken. Het is telkens weer uit de kast komen. Bijna zoals een homo, al duurt het voor hem soms jaren en houdt hij er meestal veel meer verstand van mode aan over dan ik.

Zelf ben ik geen homo, al ben ik nu ook niet meteen de mannelijkste man. Nooit heb ik de behoefte gevoeld om stoer te zijn. Stoer zijn of een echte man zijn, ik zou niet weten hoe het moet. Echte mannen zijn keihard, wild van auto's en gereedschap, ze drinken en stinken en eten geen honing maar kauwen bijen. Mijn hersenen functioneren anders. Ze zijn eerder vrouwelijk georiënteerd maar met bepaalde mannelijke eigenschappen. Uren kan ik luisteren naar vrouwen die over hun gevoelens praten om er dan gevat op te reageren, misschien zelfs beter dan op mannen die constant platvloersheden verkondigen. Toch ben ik een man en kan ik slechts aan een ding tegelijk denken, in uiterste gevallen aan twee, als het over borsten gaat. Ook weiger ik alcoholvrij bier te drinken. Bier zonder alcohol is als een bh aan de waslijn, het beste is eruit. Stoer, hé? Met gemak zou ik een pikant boek over seks kunnen schrijven, zonder over te gaan tot de daad. Een boek vol goesting, vol seksuele tekstuele pleziertjes. Zie je? Bovenop mijn vrouwelijke gedachtegoed zit een mannelijk schepje schunnigheid.

Dat schepje maakt deel uit van het dubbelzinnige dat mij zo typeert. Volgzaam en koppig. Schuin en rechtdoorzee. Overtuigd van mijn

eigen gelijk, terwijl alles erop wijst dat ik ongelijk heb. Als een betrapte stroper die met klem ontkent dat hij nog actief is. Als een schrijver wiens pen nooit uitdroogt, zo deel ik mijn gedachten met Jan en alleman. Met iedereen die ze lezen wil. Al is het maar één enkel iemand. Een eenzame lettervreter die er zich in herkent en mij vertelt dat ik steekhoud. Ik geef me bloot en streel mijn zinnen. Voor mezelf, door mezelf. Zonder mezelf te verlagen of te verloochenen. Iemand die schrijft wat een lezer wil lezen is als een man die in het openbaar masturbeert: een publiekstrekker.

Ik heb niet de behoefte om bekend te worden. Ik heb geen publiek nodig, alleen een Bühne. Een Einzelgänger verander je niet zomaar in een showbeest of een aandachtshoer. Zodra er een menigte of een groepsgevoel ontstaat, wil ik me afzonderen. Danny de anonieme andersdenkende, de rebel zonder reden. Danny die zijn nietmachine meeneemt als hij naar Wellen gaat, Danny die thee bestelt in een koffiehuis en koffie drinkt in een theater, net voor hij in een lege zaal verdwijnt en zijn onzichtbare podium bestijgt. Ik ga de wereld niet veranderen. Waarom zou ik? De wereld verandert mij ook niet.

Jan Sleurs

DANKZIJ

Ik heb niets met water
Warm of koud
Water maakt me benauwd
‘t Is niet overdreven
Als ik zeg
Dat zwemmen voor mij
Is als leven
Ik verstijf en verschrompel
Als ik mezelf onderdompel
Ik durf niet te springen
Neurie zonder te zingen
Maar jij doet me dromen
Dat ik het kan
Een beetje zwemmen
Een beetje leven
Het siert je, dat duwtje
Dat je mij probeert te geven
De vaste grond onder mijn voeten
Waar we elkaar zullen ontmoeten
Ben jij
Ademnood is een leugen
Want jij ademt liefde
Met volle teugen
Voor mij
Ik, dankzij
Dankzij ben jij